

Proroctwo Jonaszowe.

12. Tedy rzekł do nich: Weźmijcie mię, a wrzucicie mię w morze, a uspokoi się morze przed wami, gdyż ja wiem, iż dla mnie to wzruszenie wielkie na was przyszło.

13. Ale oni nie mówili, ale chcieli się do brzegu dostać, wszakże nie mogli; bo się morze im dalej tym więcej burzyło przeciwko nim.

14. Wokali tedy do Pana, mówiąc: O Panie! posłuszny, abyśmy nie zginęli dla śmierci meza tego, ani wkładaj na nas krwi niewinnej; bo ty, o Panie! jako chcesz, tak czynisz.

15. Zatem wzięli Jonasz i wrzucili go w morze; i uspokoiło się morze od wzburzenia swego.

16. Bali się tedy meżowie strachem wielkim Pana, i ofiarowali ofiarę Panu, i śluby czynili.

ROZDZIAŁ II.

I. Wielebny Bóg, który wysłuchał modlitwy Jonasa na brzegu.

II. Jonasz się modlił i chwalił Boga za wyswobodzenie 2-10. III. Wyruczenie Jonasa na brzeg 11.

Lecz Pan był gotów wydać rybę wielką, żebym poznał Jonasz; i był Jonasz we wnętrzościach onęj ryby * trzy dni i trzy noce. * Mat. 12. 40. Łuk. 11. 30. 30.

II. 2. I modlił się Jonasz Panu, Bogu swemu, we wnętrzościach onęj ryby.

3. I rzekł: Wolałem * z ucisku swego do Pana, a ożwał mi się; z głębokości grobu wolałem, a wysłuchasz głosu mój. * Ps. 130. 1. Ps. 130. 1.

4. Boś mię wrzucił w głębokość w posrodek morza, i rzeka ogarnęła mię; wszystkie nawalności * twoje i powodzi twoje zwały się na mnie. * Ps. 42. 5.

5. Jużem był rzekł: Wygnany jest od oczów twoich, wszakże jeszcze będę patrzył na kościół twój święty.

6. Ogarnęły * mię wody aż do duszy, przepasę mię ogarnęła, rogożem obwiniona była głowa moja. * Ps. 62.

7. Zstąpiłem aż do spodka gór, nadebrałem się zaworami swymi zawarł nadebrałem na wieki; tyś jednak wywrócił z dołu żyłoty mój, o Panie, Boże mój!

8. Gdy ustawiła w mnie dusza moja, wspominałem na Pana; modliłwa * moja przyszła do ciebie, do świętego kościoła twego. * Ps. 141. 1.

ROZDZIAŁ I.

I. Postać Jonasa i Boga do Nimwy 1-9. II. Nieposłuszeństwo Jonasa 10-16. III. Wyruczenie Jonasa na brzeg 17-19. IV. Ofiarowanie Jonasa 20-24.

I stało się słowo Pańskie do Jonasa, syna * Amakaj, mówiące: * 2. Król. 14. 25.

2. Wskazał, iż do Nimwy miasta tego wielkiego, a wolał przeciwko niemu; bo wstąpiła * złość ich przed oblicze moje. * Jer. 19. 14.

III. 3. Ale Jonasz wstał, aby uciekł do Tarsu od oblicza Pańskiego; a przyszedłszy do Joppen, znalazł okręt, który miał iść do Tarsu, a zapłaciwszy od niego wstąpił nań, aby płynąć z nim do Tarsu od oblicza Pańskiego. * Jer. 19. 14.

III. 4. Ale Pan wyruszył wiatr wielki na morzu, i powstał wicher wielki na morzu; i zdalo się, jakoby się okręt rozbił miał.

5. A żeglarze ulekli się, i wolał każdy * do boga swego, a wyrzucali do morza to, co mieli na okręcie, aby tym lżejszy był; ale Jonasz szedł był na stronę okrętu, a potożywszy się spał twarżą do góry. * 2. Król. 17. 35.

6. Tedy przystąpił do niego sternik, i rzekł mu: Cóż czynisz ty, ospałce? wstań, wolał do Boga swego, owa śnając wspomni Bóg na nas, abyśmy nie zginęli.

7. Tedy rzekł jeden do drugiego: Chodźcie, rzucmy losy, abyśmy się dowiedzieli, dla kogo to zło na nas przyszło; rzucili tedy losy, i padł los na Jonasa.

8. I rzekli do niego: Powiedz nam proszę, dla kogo to zło przyszło na nas? coś za rzemiosło? skąd idziesz? z której ziemi i z któregoś narodu?

9. I rzekł do nich: Jestem Hebrajczyk, a boję się Pana, Boga niebieskiego, który stworzył morze i ziemię. * 1. Moj. 1. 9. 10.

10. Tedy się zlekli meżowie strachem wielkim; a dowiedziawszy się meżowie oni, że od oblicza Pańskiego ucieka, (bo im był oznajmił) rzekli do niego: Cóżś to uczynił?

IV. 11. Należto rzekli do niego: Cóż z tobą uczynimy, aby się morze uspokoiła? Bo się morze im dalej tym bardziej burzyło.

Proroctwo Abdyaszowe.

12. Nie * patrzył tedy na dzień brata swego, na dzień pojmiania jego; ani się weselił nad synami ludzkimi w dzień zgięcia ich, ani hardzie mów usły swem w dzień ucisku. * Mich. 4. 11.

13. Nie wchodził w bramę ludu mego w dzień utrapiania ich, ani patrzył na zło jego w dzień doległości jego, ani ścierał rękę swą na małość jego, w dzień skruszenia jego;

14. Ani stój na rozstaniu dróg, abyś zatracał tych, którzy z nich uchodzą; ani podawaj nieprzyjacielowi w moc tych, którzy z nich zostali w dzień ucisku.

15. Bo bliski jest dzień Pański przeciwko tym wszystkim narodom; jakos uczyni, tak ci * się stanie, nagroda twoja obróci się na głowę twoją. * Ezech. 35. 15.

16. Bo ponieważ wyście będziecie na górze mojej świętej, tak będzie wszystkim * narody; ustawicznie, mówię, pić i pożerać będą, aż się stana, jakoby ich nie było. * Ps. 73. 9.

17. A na górze Syon będzie wybawienie, a ta góra będzie święta, i posiadanie domu Jakóbowy osiadłości swe.

18. I stanie się dom Jakóbowy ogniem, a dom Józefowy płomieniem, dom zaś Ezaawy ścieraniem; i rozpalą się na nich i strawi ich, a nikt nie zostanie z domu Ezaawowego; * bo Pan to mówi. * Izaj. 34. 8. Amos 9. 12.

19. A tak odziedziczą krainę południową z gór * Ezaawy, i równinę z Filistyńczykami; posiadają też krainę Efraimową, i krainę Samaryi, i Benjaminową i Galaadzką. * Amos 9. 15.

20. A zaprowadzeni w niewole wojska synów Izraelskich posiedzą to, co było Chananejczyków aż do Sarepty; a zaprowadzeni w niewole Jeruzalemscyków posiedzą to, co jest na końcu państwa, posiedzą z miastami na południu.

21. I wstąpią wybawienie na górę Syon, aby sądzili górę Ezaawy; a tak będzie * królestwo samego Pana. * Mich. 4. 7.

ROZDZIAŁ I.

Widzenie Abdyaszowe. Tak mówi panujący Pan o ziemi * Edomskiej: Słyszcie, imy wieść od Pana i od posta wystanego do narodów: Ruszcie się, a powstałmy przeciwko niemu ku bitwie. * Jer. 49. 14.

2. Oto cię maluczkiem uczynię między narodami, ty będziesz bardzo wzgardzony.

3. Pycha serca twego zdradziła cię, o ty! który mieszkasz w rozpadlinach skalnych, w wysokiemi mieszkaniami twojemi, który mówisz w sercu swojem: Któż mię na ziemię ściagnie?

4. Choćbyś się wynwyższ * jako orzeł, owsem, choćbyś między gwiazdami położył gniazdo twoje, i stamtąd cię stargnę, * Jer. 49. 16.

5. O jakos zniszczony! Izalil zbudzicie * przyszli na cię? Izalil zbudzicie? Izalilby kradli nad potrzebę swoją? Gdyby ci na cię przyszli, co wino zberają, izaliby nie zostawili którego grona? * Jer. 49. 9.

6. Jakoż wypiegowane są skarby Ezaawy, a wynalezione są skryte rzeczy jego.

7. Aż do granicy wypchną cię wszyscy, z którymi masz przymierze; zdradzą cię, moc wezmą nad tobą ci, z którymi masz pokój; którzy chleb twój jedzą, ranę zdradliwie zakładają, tak, iż się nie obaczysz.

8. Izalil dnia * onego, mówi Pan, nie wytracę między Edom, a roztrępnym z góry Ezaawy? * Izaj. 34. 14. Jerem. 49. 7.

9. I uleką się nocarze twoi, o Tebieni! dlatego, że porażeni będąc wygnani będą wszyscy z góry Ezaawy.

10. Dla bezprawia bratu * twemu Jakóbowy uczynionego hańba cię okryje, a wykoryzoni będą cię na wieki. * 1. Moj. 27. 41. Ezech. 35. 1. Amos. 1. 11.

11. Stał się dnia onego naprzeciwko dnia onego, gdy cudzy imali wojsko jego, i gdy cudzoziemcy wchodzili w bramy jego, a o Jeruzalem los imiotali, tyś też był jako jeden z nich.